

Astrid Franková

Ztracení koně
Smaragdového ostrova

C PRESS

Ztracení koně Smaragdového ostrova

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Astrid Franková
Ztracení koně Smaragdového ostrova – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Ztracení koně
Smaragdového ostrova

Ztracení koně Smaragdového ostrova

Astrid Franková

 P R E S S

*Musíme být připraveni opustit život,
který jsme si naplánovali,
abychom mohli žít život, který nás čeká.
Musíme se zbavit staré kůže,
než se nám vytvoří nová.*

– JOSEPH CAMPBELL

1

At' máš radost z každého nového dne.

– *IRSKÉ POŽEHNÁNÍ*

Mraky.

Bílé, měkké, nadýchané.

Jako dítě si vždycky představovala, že jsou z cukrové vaty, a když poletí letadlem, může z okýnka skočit přímo do jednoho z nich. Přistála by v mraku jako v měkoučké peřince, kde by stačilo jen otevřít pusku a nechat si na jazyku rozpustit tu neodolatelnou sladkost. Tenkrát jí všechno připadalo tak lehké, měkké a dobré.

Jak se člověk může mýlit.

Dnes už věděla, že když vyskočí z letadla, nic na světě její pád nezbrzdí ani neztlumí. Nehledě na to, že by se neprotáhla okýnkem (a i kdyby, v minus dvaceti stupních by venku pochopitelně hned zmrzla).

Jak by bylo krásné umět ještě jednou vnímat všechny věci kolem sebe s tou dětskou bezstarostností a nadšením, jak to dokázala tenkrát v šesti nebo sedmi letech. Nebo jako před tři čtvrtě rokem, když její maminka seděla vedle ní v letadle: veselá a usměvavá. Jako vždy perfektně upravená, s lesklými blond vlasy, postavou modelky ve skvěle padnoucích úzkých džínách, opálenou kůží, která ještě víc vynikala v bílém tílku. Její útlé zápěstí zdobily cinkající náramky

a celý dojem podtrhovala svěží vůně parfému. Ta vůně se do Leina podvědomí zapsala jako vůně její maminky – i když dobře věděla, že je to jen parfém, který maminka používala od té doby, co Lea začala myslet. Myslet, a hlavně cítit. Tenkrát se vraceli domů odpočínutí z dvoutýdenní dovolené. Leini rodiče se drželi za ruce jako čerstvě zamilovaný pár.

Nebo to tak Lee aspoň připadalo. Celou dovolenou si uchovala v živé paměti – slunce, pláž, moderní hotel. Večery s maminkou a tátou na balkoně, oba dva se sklenkou vína a šťastnými úsměvy. Pozorovali společně širé moře a skoro až kýčovitý západ slunce.

Neměla si už tenkrát něčeho všimnout?

A i kdyby si snad všimla – změnilo by se něco?

Mohla by ona, Lea, něco změnit?

Zavrtěla hlavou.

Ne.

Nic. Nemohla by změnit vůbec nic. Ani tehdy, ani teď. Její možnost ovlivnit to, co se stalo, se rovnala nule. Takhle to bylo jednoduché.

Tečka.

Lea pocítila příjemné teplo, když si vzpomněla na maminku. Na její obličej na letišti, když jí mávala na rozloučenou. Maminka se na ni povzbudivě smála, a přitom její unavené a nenalícené oči lemovaly černé kruhy. Vlasy měla zplihlé, nemyté a bez lesku. Byla docela neupravená. Bez svých oblíbených šperků. Jen ta vůně jí zůstala.

Dívka těžce polkla. Vyhlédla z okna. Mraky se přiblížily, letadlo právě začalo mírně klesat. Lea cítila rostoucí tlak

v uších a silné lomcování stroje, který právě prolétal pásmem mračen.

To, co jí tenkrát připadalo jako království cukrové vaty, se při bližším ohledání ukázalo jako houf mikroskopicky malých vodních kapiček známých jako déšť či sníh. Nebo v horším případě ničivé krupobití.

Rozhodně nic, co by se podobalo vatě.

Lea se nechala unášet davem. Lidé nebyli nic jiného než ovce kráčející jedna za druhou, které dělají totéž, co ostatní. Tato stádová inteligence ji nakonec nezavedla nikam jinam než k výdeji zavazadel.

Při hledání autobusového nádraží jí však už nemohla pomoci. Tam už byla odkázaná jen sama na sebe. Lehce zrychlený tep při pasové kontrole se znovu vracel do normálu, když své dokumenty pečlivě ukládala zpátky do tašky. Bylo to poprvé, kdy cestovala do zahraničí bez rodičů. Co by dělala, kdyby se celník kontrolující její doklady nechtěl spokojit se souhlasným prohlášením její maminky, že její dcera smí cestovat sama?

Pátřavě se rozhlédla kolem sebe. Letiště vypadala v podstatě všude stejně. A když našla autobusové nádraží, pochopila, že ani ta se od ostatních, která dosud poznala, nijak výrazně neliší. Jen tady jezdilo více dvoupodlažních autobusů.

Ten s číslem 761 stál již na zastávce připraven k odjezdu.

* * *

Zelená. Takhle barva se tu vyskytovala snad všude. Světle zelená, tmavě zelená, žlutozelená, hnědozelená, tyrkysově zelená. Zelená ve všech možných odstínech. Tak to vypadalo, minimálně když opustili Dublin. Kdyby to nevěděla už předtím, došlo by jí nejpozději nyní, proč se Irsku říká „zelený ostrov“.

Cestou míjeli malé a ještě menší osady.

Krávy na pastvině.

Pasoucí se koně.

Toulavé psy na krajích silnice.

Rozpadlé kamenné domky, které postupně pohlcovala příroda.

Dešťové kapky bubnovaly do okenních tabulí autobusu, takže výhled měla Lea rozmazaný. Šedivá obloha nijak nekorespondovala s datem v kalendáři. V půlce července mělo přece převládat slunečné počasí s jen malým množstvím srážek. Ale zde v Irsku to zřejmě neplatilo.

Zato Leinu náladu vystihoval tento charakter počasí naprosto dokonale.

Dívka vzdychla a opřela si čelo o studené sklo. Tohle budou ty nejhorší letní prázdniny jejího života. Docela určitě. Vlastně měla mamince poslat zprávu, že doletěla v pořádku a už sedí v autobuse. Ale nějak se jí do toho nechtělo. Ještě ne. Ozve se jí, až dorazí do cíle.

Lea sebou trhla a zalapala po dechu. Opravdu se jí podařilo usnout a něco se jí zdálo. Šnorchlovala na dovolené společně s rodiči. Vzpomínala si dobře na ten dechberoucí

podvodní svět, množství a pestrost ryb, fantastické rostliny, které se s mořskými proudy vlnily sem a tam. Až potud odpovídal sen realitě. Ovšem pak ji najednou stáhla pod vodu obří muréna a Lea v boji o kyslík procitla.

Poslední dobou měla podobné sny často. Pokaždé se v nich objevilo něco, co ji připravilo o možnost nadechnout se.

Nenápadně se rozhlédla, jestli někdo ze spolucestujících něco postřehl. Ale všichni zírali buď z okna, nebo byli zabraní do telefonu. Někteří měli zavřené oči.

Zašátřala po svém telefonu. Měla před sebou ještě zhruba půl hodiny cesty. Letadlem měla urazit 1000 kilometrů za dvě hodiny. Autobusem zbývalo ujet ještě 200 kilometrů a asi tři hodiny jízdy. V Galway ji měl vyzvednout Šorš.

Jaký asi je?

Byl veliký. *Hodně* veliký. A hubený. *Hodně* hubený. Když ji spatřil, rozzářil se mu obličej.

„Vypadáš úplně stejně jako tvoje maminka, když byla v tvém věku, jen vlasy...“ chytil se za svou vlastní dlouhou hřívu sčesanou do culíku, „... máš o něco kratší.“

Lea se rozpačitě pousmála a i ona si prsty prohrábla svůj krátký sestřih. Má Šoršovi vykládat, že její blondaté vlasy ještě přede dvěma týdny sahaly až po pas?

Ale než se stačila rozhoupat, čas na vysvětlování vypršel. Šorš popadl její kufr a kývl směrem ke starému rezavému pickupu zaparkovanému na kraji vozovky. Lak toho vozu (samozřejmě zelený, jak jinak) vypadal, jako kdyby ho našel sám Šorš a použil přitom spíš barvu určenou na zeď:

lak byl až příliš matný a barva na mnoha místech nanesená v nerovnoměrných vrstvách.

Když dívka otevřela těžké dveře auta, ozvalo se hlasité skřípění. Nedivila by se, kdyby jí dveře zůstaly viset v ruce. Motor však naskočil se spokojeným zabrumláním.

„Musíš být unavená,“ prohodil Šorš s pohledem upřeným na silnici. „Jak dlouho jsi na cestě?“

Dívka se zamyslela. Maminka ji vzbudila v sedm hodin. V půl deváté vyrazily na letiště. A teď bylo krátce po páté odpoledne. „Asi osm a půl hodiny,“ odpověděla nakonec.

„Tak to jsi určitě ráda, že jsi konečně na místě,“ odpověděl muž. „Pokud se nepřihodí nic neočekávaného, nepojedeme déle než půl hodinu, tak doufejme...“

Nic neočekávaného? Co by se mělo přihodit? Lea polkla. Pojedou tedy ještě minimálně půl hodiny. S tím nepočítala. „Myslela jsem, že bydlíš tady.“

„V Galway?“ zeptal se Šorš a spustil blinkr. „Ne. Galway je nejbližší velké město, ale já bydlím trochu stranou.“

Trochu?

Stranou?

Dívka se odmlčela a hleděla z okna. Jak daleko od města pojedou? Připadala si, jako kdyby přistála na konci světa. *Konec světa.*

Do čeho se to jen nechala uvrtnat? Když jí maminka navrhla strávit prázdniny v Irsku, vůbec jí to nepřipadalo jako špatný nápad. Popravdě neměla na léto žádné plány, a tak brala cokoli, jen aby nemusela zůstat doma.

Maminka se snažila ze všech sil, aby její dcera nepoznala, jak je jí mizerně. Ale Lea přece nebyla slepá a hluchá. *Viděla,*

jak je maminka bledá a unavená. A *slyšela*, jak v noci pláče do polštáře.

Ještě před nedávnem by Lea před domácí dusivou atmosférou utekla k Emmy. Nebo k Mattisovi.

Při vzpomínce na ty dva se jí zamlžily oči. Nic v jejím životě už nebylo jako dřív. Nezůstal kámen na kameni. Všechno teď před ní leželo v nepřehledných troskách a Lea z toho chaosu nedokázala najít cestu ven. Věřila, že v Irsku, daleko od všech, ustanou sny, v nichž bojovala o vzduch, že se tam znovu poskládají základní stavební kameny jejího života a vyroste na nich něco alespoň trochu solidního. Jenže teď měla pocit, že to byl spíš jen jeden z dalších zatraceně velkých omylů.

Pokradmu si měřila Šorše, který sledoval silnici před sebou. Byl to sympatický chlapík, tenhle kamarád maminky z dětských let. Vypadal jako hipík, fosilie z šedesátých let minulého století. A nejspíš jí i byl. Ale Lea mu musela připočítat k dobru, že se nesnažil o nějaký nucený hovor. Zdálo se, že pochopil, že ona zrovna potřebuje čas pro sebe. A to byl také důvod, proč sem přijela: aby si mohla v klidu a o samotě srovnat myšlenky v hlavě.

Šorš se na ni podíval. Očividně si všiml, že ho děvče pozoruje. Usmál se.

„Tvoje maminka se mi zmínila, že se chceš stát veterinářkou.“

Dívka ze sebe vypravila jakýsi neurčitý zvuk, který mohl znamenat jak ANO, tak NE. Své plány o budoucím povolání odstříhla spolu se svými vlasy. Patřily k jinému, předchozímu životu. Stejně jako spousta dalších věcí.

„Jestli máš ráda zvířata, tak by se ti u mě mělo snad líbit,“ pokračoval Šorš, který ignoroval její vyhýbavou odpověď.

Ovce.

Za necelých deset minut měla Lea kolem sebe víc zvířat, než jí bylo milé. Ovce byly před autem. Vedle auta. Za autem.

Měla to být snad jedna z oněch nečekaných událostí, o kterých se Šorš prve zmínil? Muž otevřel okýnko – kličkou (z čehož se dalo usuzovat na stáří tohoto vozidla) – nechal svou ruku z okna volně pohupovat a prsty zvenčí lehce bubnoval do karoserie. Přitom si zvesela a docela bezstarostně pohvizdoval a trpělivě čekal, až ovce opět uvolní cestu, aby mohli pokračovat v jízdě.

Lea si vzpomněla na tatínka, který se dokázal i na dovolené rozpálit do běla jen kvůli tomu, že mu dvě krávy zatarasily cestu, když vypůjčeným vozem projížděli ostrov. Také si znovu vybavila, jak se rodiče v takových situacích dokázali pohádat: maminka tátovi předhazovala, že je nenesitelný cholerik. Táta jí zas vyčítal, že ona sama se nikdy o nic nepostará a veškerá zodpovědnost leží jen na jeho bedrech.

Maminka se pak s očima přivřenýma do tenkých škvírek táty zeptala, kdy on převzal zodpovědnost za výchovu své dcery, za úklid domu, včasné placení složenek, nákup jídla a za to, aby měli co na talíři. A on se jí zlomyslně smál a chtěl vědět, jestli je tohle pro maminku vážně taková zátěž, když on domů nosí peníze pro všechny a na všechno.

Maminka pak už regulérně ječela, že ona chodí taky do práce, jestli si toho ještě nevšiml.

Táta, v tu chvíli již rudý ve tváři, se na oplátku zeptal opovrhlivým tónem, jestli maminka skutečně nazývá *prací* to, že půl dne *tlachá* s nějakými zazobanými fiflenami o tom, jestli v těch supermoderních džínách, v nichž se při zkoušení v mamincině butiku natřásaly před zrcadlem, vynikne jejich vypasený *zadek*...

Hádali se tak dlouho, že si ani nevšimli, že silnice je již dávno volná a chudinky krávy už zmizely kdesi v dálce – pravděpodobně těžce traumatizované hysterickým výstupem dvou lidí v kabrioletu. Zvláštní, že se jí to znovu vybavilo. I když... Možná bylo zvláštní spíš to, že na tuhle scénu skoro zapomněla.

Také ovečky mezitím odtáhly a Šorš pokračoval v jízdě, jako kdyby se nechumelilo.

Poslední úsek trasy jeli po nezpevněné cestě, vůz se sotva vešel mezi křoviska a houštiny rostoucí po levé i pravé straně.

„Co budeme dělat, když teď někdo pojede proti nám?“ chtěla vědět Lea.

Šorš se zasmál. „Tady nikdo nepojede,“ odpověděl. „Tahle cesta vede jen k mému domku.“

Trochu.

Stranou.

Cesta končila před pěkným malým kamenným domem s nízkou střechou a namodro natřenými dveřmi a okni-cemi. Byly skutečně modré, nikoli zelené.

Konec světa.

Než Lea stačila otevřít dveře, přihnali se k autu dva velcí černí psi, vzrušeně vrtěli ocasy a v mžiku obklíčili vůz.

Dívce radostně poskočilo srdce. Bezděky jí přišla na mysl Emmy, její nejlepší kamarádka, která měla z velkých psů odjakživa strach a schovávala se za Leou vždy, když se k nim přiblížil exemplář větší než dvacet centimetrů – čili každý pejsek kromě čivavy. Tihle dva byli pořádně urostlí chlapi!

Šorš měl už zase úsměv na rtech. „Bojíš se jich? Mám je poslat pryč?“

„Kdepak!“ zavrtěla hlavou Lea. „Miluji psy!“

Jakmile jen trochu pootevřela dveře, už se do auta tlačil první zvědavý psí čenich, aby si ji očichal, takže skoro ani nemohla vystoupit.

Lea se musela smát. „To je mi ale milé přivítání!“ zvolala na psa, který kromě ocasu vrtěl snad celým tělem. „No jo, taky tě ráda poznávám,“ hladila ho po hlavě, kterou měla v podstatě ve výšce svých boků.

„To je Balú,“ oznámil Šorš. Pes krátce mrkl na svého pánička, když uslyšel svoje jméno, a hned zase stočil pohled k dívce. „A jeho trochu bázlivá kamarádka se jmenuje Rakša.“ Také Rakšino vrtění ocasem se na okamžik zrychlilo, když zaslechla své jméno. Stála hned za Balúem a nejspíš čekala, až s uvítacím rituálem přijde na řadu také ona.

„Balú a Rakša?“ zeptala se Lea. „Je tu i Mauglí?“

„Ten ne, ale Ká a Baghíra ano.“

Lea si nemohla pomoci, dala se do smíchu. Už si ani nepamatovala, kdy se takhle od srdce smála naposledy.

Zlaták stál se svěšenou hlavou na kraji malého lesíka. Padaly na něj těžké dešťové kapky, ani koruny stromů jej tentokrát neuchránily před všudypřítomným mokrem. Na tom místě, které ho bolelo, tak strašně moc, mu chladivý déšť přinášel úlevu. Zbytek jeho vyzáblého těla se třásl zimou.

Pohlédl na svou kamarádku. Stála několik metrů od něj a zdálo se, že si z deště nic nedělá. Ale možná pro ni tahle přeháňka představovala jen menší zlo, jen stěží by před ní dokázala utéct, když pro ni každý krok znamenal nesnesitelnou bolest. Ale o tom Zlaták nepřemýšlel.

Dříve mu říkali Zlatáku. To bylo dříve. Kdyby teď znovu zaslechl ten hlas, který na něj kdysi volával, nejspíš by ho poznal. Ovšem to, co bylo, už není důležité. Zlaták znal jen TADY A TEDĚ. A teď mu byla zima. Byl zoufalý. Opuštěný. Vystrašený. A plný bolesti. Neznal žádnou minulost. Ani budoucnost. A takovou, v níž by ustaly jeho bolesti a rozplynula se jeho samota, teprve ne.

Zlaták. Takhle by mu už nikdo neřekl. Nejen proto, že jeho lesklá srst teď byla schovaná pod silným nánosem bláta a špíny a zacuchaná hříva visela zplihle dolů.

Ale také proto, že nezůstalo nic z kouzla, které dříve vyzařoval. Ted' už z něj číselo jen beznaděj.

Beznaděj a bolest.

2

*Nemůžeme poznat dnešek,
když nechceme vidět včerešek.*

– IRSKÉ PŘÍSLOVÍ

Rakša trpělivě čekala, až se bude moci přivítat s Leou. Opřela se o její nohu a slastně přivírala oči, když ji dívka drbala v kožichu. Lea se přitom snažila, vzhledem k váze, která tlačila na její nohu, udržet balanc.

„Vypadá to, že ses jim vyloženě zalíbila,“ zhodnotil Šorš a vytáhl dívčin kufr ze zadního sedadla. „Takhle dotěrní jsou tihle dva málokdy.“

Lea se pousmála. Nestalo se jí poprvé, že jí psi projeví nevšední náklonnost. Proč tomu tak bylo, nevěděla. Možná zvířata cítila, že to s nimi myslí dobře. Alespoň to tvrdil veterinář, u kterého absolvovala minulý školní rok praxi.

„Tak, teď ti ukážu tvé království na několik příštích týdnů,“ prohlásil Šorš a zamířil k domovním dveřím. Vchod byl tak nízký (nebo Šorš tak vysoký), že musel sklopit hlavu, aby mohl projít.

Lea se jemně vymanila Rakše, která se k ní pořád ještě tulila, a s tlukoucím srdcem následovala Šorše. Oba psi se za ní dívali s nakloněnými hlavami a smutným výrazem v očích.

* * *

Dřevo.

Všechno v místnosti bylo ze dřeva. Bezprostředně po vstupu do domu se octli v prostorné místnosti s nízkým stropem. Stál v ní jídelní stůl, kredenc, police, krbová kamna, dvě křesla a kuchyňská linka do písmene L. Pokoj měl poměrně malá okna, dvě vpředu, jedno vzadu. Zdi byly natřené na bílo, jen u kamen zůstala část starého zdiva neomítnutá. Na stole ležela dvě prostírání modré barvy. A jedna kočka. Ta nebyla modrá, nýbrž šedivá. Ovšem o nic méně dekorativní. Ospale na Leu zamžourala, ale rozhodně se neobtěžovala jít se s ní přivítat. Okna lemovaly závěsy rovněž modré barvy, stejný odstín měla také obě dvě křesla. Všechno ostatní bylo buď bílé, nebo hnědé. Za jídelním stolem vedly do podkroví schůdky (schodištěm se ta úzká příkrá věc každopádně nazvat nedala, připomínala spíš žebřík), samozřejmě taktéž dřevěné. A pod schůdky si Lea všimla napůl ukrytých pootevřených dveří. Odhadla, že ty vedou do koupelny. Stihla za nimi ještě zahlédnout bílé kachličky a umyvadlo. Na pravé straně se nacházely další dveře, ty však byly zavřené.

Šorš sledoval dívku s výrazem napjatého očekávání. Nejspíš se z její tváře snažil vyčíst, jestli se jí v domě líbí.

„Pěkné,“ zhodnotila Lea. „Máš to tady hezké. Moc útulné.“ Šorš úlevně kývl hlavou. „To jsem rád. Připravil jsem pro tebe pokojíček v podkroví. Moc místa tady nemám.“ Pokynul směrem ke schůdkům a vyzval Leu, aby ho následovala. „Vynesu ti věci nahoru, ano? Dej pozor, schody jsou dost prudké.“

Dívka stoupala pomalu za Šoršem a přitom se snažila nevytvořit si v hlavě žádnou představu o pokoji, který bude

v příštích týdnech obývat, neboť každé očekávání může skončit zklamáním.

Když vystoupala nahoru, padl její zrak nejprve na nízkou postel s bílým přehozem a úhledně srovnanými polštářky – jedním kulatým, světle červeným a několika čtvercovými, tmavě červenými. Šorš musel položit matraci přímo na lamelový rošt. A dobře udělal. Podkrovní zdi byly tak šikmé a nízké, že by člověk vyšší postavy musel uprostřed pokoje sklopit hlavu. Vedle postele stála na dřevěné podlaze starožitná lampa ke čtení s červeným stínítkem. Pokojík byl obložený lesklými palubkami medové barvy. Malé čtvercové okénko za postelí vrhalo do místnosti jen slabé denní světlo, protože červený okenní závěs byl sepnut mašlí. Naproti posteli byla nízká, na bílo natřená komoda se třemi šuplíky. Na komodě stálo opřené malé zrcátko. A to bylo vše. Nebyly tu žádné police na knihy, žádný psací stůl, prostě nic. Zkrátka a dobře – mimo postel, lampu a komodu se zrcadlem tu pro nic dalšího nezbylo místo.

V Leině hlavě zavládl chaos, který ostře kontrastoval s prostě zařízeným pokojíčkem. Sama nevěděla, co si představovala. Vždyť se přece tolik snažila nemít žádná očekávání. Ale to se jí očividně nepodařilo. Jinak by tu teď přece nestála jako tvrdé Y.

„Je to tu trochu spartánské, vím, ale tvoje maminka myslela, že nebudeš mít velké nároky. Doufám, že tě zná dobře?“ Šorš působil nervózně.

„Je to tu úžasné,“ vydechla Lea, a když to vyslovila, věděla, že mluví pravdu.

„Moc místa na věci tu nemáš,“ mínil Šorš. „Ale co se ti nevejde do komody, můžeš uložit ještě dole.“

„Já už si nějak poradím, děkuji.“

„Tak,“ prohodil Šorš. „Myslím, že musíš mít hlad. Mám udělat něco k jídlu?“

„To by bylo prima,“ odpověděla Lea, „ale po tak dlouhé cestě bych se ještě předtím ráda osprchovala.“

„Osprchovala?“ Šorš najednou vypadal skoro vylekaně. „Ach, ano, jistě, to není problém. Zatopím v bojleru a po jídle už bude voda teplá.“

Lea nakrčila čelo. „Bojler? Nerozumím...“

Muž se zaculil a najednou vypadal jako dvanáctiletý hošík. „Tady teplá voda neteče,“ začal vysvětlovat. „Ohřívám vodu, jen když potřebuji. A to tak, že zatopím dřevem v bojleru. Trvá to tak hodinku, než je voda alespoň trochu vlažná.“

„To je vtip, že jo?“

Muž mlčky zavrtěl hlavou.

Trochu.

Stranou.

Na konci světa.

„Kdyby něco, jsem dole,“ řekl nakonec a protáhl se kolem Ley.

„A kdyby ti vadila Ká, tak ji prostě vyhod. Ale raději ne doslova,“ dodal ještě po krátké odmlce.

„Ká?“

„Kočka.“ Šorš ukázal na kulatý světle červený polštář na posteli, který se zrovna v tu chvíli začal protahovat. Z klubička chlupů se najednou vysunuly čtyři tlapy. Rezavá kočka s pruhy jako tygr se slastně protáhla a zívla.

„Ne, nevadí mi,“ zareagovala dívka a znovu se musela začít smát – a to i přes vyhlídky na studenou sprchu. „Jestli je tohle Ká,“ pokračovala, když už Šorš scházel po schodech dolů, „neleží dole na jídelním stole Baghíra?“

Muž se zarazil a ohlédl se na ni. „Baghíra se už zase válí na stole?“

„No aspoň před chvílí ležela na prostírání nějaká šedivá kočka,“ objasnila Lea.

„Baghíro!“ zavolal Šorš přísně a hned nato bylo slyšet tlumené *buch*, když kočka skočila ze stolu a nevrlým mňouknutím dala jasně najevo svou nevoli.

Lea se znovu dala do smíchu.

Když Šorš odešel, opřela si svůj batoh o komodu a opatrně se položila na postel. Byla měkká a pohodlná, pro Leu jako dělaná. Ká si očividně nedělala těžkou hlavu s nějakou kočičí zdrženlivostí, přišourala se k dívce a vyzývavě do ní šťouchla hlavičkou.

„Ahoj, Ká!“

Kočka přitisknutá k jejímu stehnu se rozplácla na bok a hlasitým vrněním si na dívce vyžádala hlazení.

Leiny prsty projely teplou hebkou srstí a vrnění zesílilo. Kočičí tlapy rytmicky zatínaly drápky do dívčinych nohou. Dívka se rozhlížela po svém novém pokojíčku. Vtom okny pronikly do pokoje sluneční paprsky, jako kdyby nikdy nezmizely za tmavými dešťovými mraky, a v jejich světle se zaleskly dřevěné palubky. Jasné sluneční světlo, teplé tóny červené, skromné, ale pohodlné zařízení, a především vrnění

kočky přiměly děvče zhluboka vydechnout. Už celé týdny, od té doby, co se to stalo, ji na prsou tížil kámen. Měla neustále pocit, že musí vynakládat maximální úsilí, aby do plic dostala potřebnou dávku kyslíku, která by její tělo udržela při životě. Nyní se jí po dlouhé době dýchalo zase trochu volněji.

Teď.

Teď konečně může zavolat mamince a povědět jí, že dorazilila v pořádku.

Ká přerušila vrnění a otevřela oči, když ji Leina ruka přestala hladit, a místo toho začala šátrat v batohu, aby vylovila telefon. Kočičí ocas párkrát zamrskal, pak se zvíře smířilo s nepřízní osudu a zahájilo intenzivní program tělesné očisty.

Dívka vytáhla telefon z kapsičky a zapnula jej. Na tapetě malého displeje se zobrazila fotka jí a Emmy. Šly ruku v ruce po rozpálené pláži. Obě rozzářené. Šťastné. Leiny koutky úst bezděčně klesly. Fotku na displeji si vyměnila teprve minulý týden a všechno, co souviselo s Matissem vymazala ze svého mobilu. (I když úplně všechno ne, jednu jejich společnou fotografii si nechala, ale na to teď nechtěla myslet.) Její pohled utkvěl na horním levém okraji.

Žádný signál.

Cože? Žádný signál?

Lea protočila panenky.

Trochu.

Stranou.

Na konci světa.

Půjde požádat Šorše o heslo na wifi. Stejně to měla v úmyslu.

* * *

„Jak to myslíš, že nemáš wifinu?“

Lea seděla u stolu, který se prohýbal pod různými pokrmy, před sebou měla modré prostírání. Vedle chleba, másla a sýra nechyběla ani rajčata, ovoce, zelený salát, vejčička, domácí marmeláda a med... Všechno vypadalo tak lákavě a čerstvě! Ovšem po Šoršově reakci na její prosbu o heslo na wifí ji na to všechno rázem přešla chuť.

„Já tady nemám žádnou wifí,“ přiznal muž. „Nemám ani wifí, ani internet, ani televizi.“ A zakousl se do chleba. „Ale mám staré rádio,“ dodal vzápětí s náležitou pýchou. „A samozřejmě pevnou linku! Takže jestli chceš zavolat mamince, nebo komukoli jinému, tak klidně můžeš.“

Leina ruka s chlebem, která zrovna mířila k ústům, klesla, ústa zůstala otevřená. Ne však proto, že by čekala na sousto.

Haló, konec světa, jsem tady.

„Docela dobře.“

Lea seděla na dolním okraji postele a hleděla malým oknem do zadní části zahrady ohraničené starou zdí a také stavbou, která vypadala jako malá kůlna nebo stáj. Po sytě zelené louce pobíhalo asi dvanáct slepic, které cosi spokojeně vyzobávaly z trávy. Pravděpodobně žížaly.

„Fajn.“

Tiskla sluchátko k uchu. Sluchátko bezdrátového telefonu – nejspíš tu nejmodernější vymoženost, kterou mohl Šorš v tomto domě nabídnout. Ale hlas její maminky se neozýval.

„Mami?“

„Jsem ještě tady, zlato,“ odpověděla jí maminka. „Ale připadá mi, že ti není moc do řeči, a já už taky nevím, co bych říkala, když mi nechceš nic povědět.“

Lea si povzdechla. „Byla jsi někdy tady u Šorše?“

„Ano, ale to už je dávno. Krátce potom, co emigroval do Irska, a to je tak deset let. Proč se ptáš?“

„Věděla jsi, že tady žije jako poustevník? Bez internetu, bez televize, bez teplé vody?“

Maminka se zasmála. „V tomto pořadí? Ano, to jsem věděla. Šorš si nebyl jistý, jestli to u něj vydržíš, ale já jsem mu řekla, že tam najdeš přesně to, co teď potřebuješ.“

„Aha.“

„Zmýlila jsem se?“

Lea mlčela.

„Holčičko?“

„Já nevím,“ odpovědělo děvče. „Je to tu pěkné, ale...“

„Ale?“

„No... já nevím.“

„Můžeš se kdykoli vrátit. Takhle jsme se domluvili.“

Lea mlčky přikývla, i když tohle souhlasné gesto maminka nemohla vidět.

„Zkus tomu dát šanci, dobře?“

„Dobře.“

Balú – nebo to byla Rakša? – se motal mezi slepicemi, jako kdyby byl jeden z nich. Slepice si z velkého černého psa nic nedělaly a on se o ně také nestaral.

Stav příměří, napadlo dívku. Zvířata, která jsou obvykle nepřáteli nebo dravci a obětmi, tady žila mírumilovně pod jednou střechou, aniž by si jakkoli ubližovala.

„Myslím, že se mi ohřála voda na sprchování,“ oznámila Lea a slyšela, jak se maminka zase chichotá.

„No tak tě už nebudu zdržovat. Zase zavolej, až se ti bude chtít.“ Pak se na chvíli odmlčela. „Mám tě ráda.“

„Já tebe taky.“ Lea ukončila hovor dřív, než se mohla rozplakat.

Když pomíneme fakt, že se voda musela ohřívat v obřím, bíle smaltovaném bojleru, byla koupelna opravdu pěkná a moderní. Takovou kombinaci vany a sprchy v jednom Lea ještě neviděla. Ani netušila, že něco takového vůbec existuje.

Na různých místech koupelny hořely svíčky, které tu Šorš pro ni zapálil. Cítila se jako ve wellness studiu. Jedno takové kdysi navštívila s maminkou.

Lehla si do teplé vody, nasála vůni pěny a zavřela oči.

Teď byla tady.

Na konci světa.

Sama.

Ponořila se do svého nitra. Měla v sobě zmatek. Ale v tuhle chvíli byla tak klidná a uvolněná, jako už dlouho ne.

Zpočátku si neuměla představit, jak budou letní prázdniny v Irsku u maminičina starého kamaráda vypadat. George, kterému nikdo neřekl jinak než Šorš, viděla naposledy jako malá a už si ho nepamatovala. Potom, co se odstěhoval do Irska, si s ním její maminka telefonovala nebo psala dopisy, ale to šlo mimo Leu. Před odletem z Německa se ještě stihla dozvědět, že byli s maminkou spolužáky a nejlepšími kamarády. Stejně jako ona s Emmy.

„Chodili jste spolu?“ zeptala se Lea maminky a ta se zasmála.

„Nejsem jeho typ. Přesněji řečeno žádná žena není jeho typ.“

Šorš býval jednatelem firmy, která podnikala po celém světě. Nikdy nepracoval méně než dvanáct až čtrnáct hodin denně, včetně víkendů. Když mu bylo 35 let, dostal infarkt a málem zemřel. A pak se rozhodl změnit celý svůj život od základů. Na jedné ze svých cest po Irsku objevil starý polorozbořený kamenný dům, který bez dlouhého váhání koupil, spálil za sebou v Německu všechny mosty a emigroval.

Sem.

Na konec světa.

Všeho se ve své vlasti vzdal, aby v cizí zemi začal úplně nový život. Všechno zahodil a rozhodl se pro změnu. Od špičkového manažera k poustevníkovi.

Bez internetu.

Bez televize.

Bez teplé vody.

Vědomě se rozhodl pro život bez veškerého komfortu.

Tedy téměř bez komfortu, napadlo Leu, když se rozhlédla po koupelně.

Byla to zvláštní a zároveň fascinující představa: vzdát se všeho, co člověku neprospívá. Je to vůbec možné?

Spálil za sebou všechny mosty. Ovšem ne ze své vlastní vůle. Ne, to nebylo jeho rozhodnutí. Nic z toho, co se stalo, nebylo jeho rozhodnutí.